

İslam'ın Hakimiyetine Vasıl Olan Tek Yol Allah Yolunda Savaştır

Tarık Ebu Abdullah

31 Ađu, 2021

<https://ilimvecihat.com>

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Savaş tek yoldur! Savaşın haricinde hiçbir yol İslam'ın hakimiyetine gitmez. Evet! Davet, talim ve terbiye, yardım faaliyetleri, siyasi, fikirselsel ve bilimsel örgütlenmeler ve sivil toplumsal çalışmalar zamanın şartlarına göre celbi lazım gelen bazı maslahatları kazandırabilir. Lakin ne her biri ayrı ve ne de hepsi beraber İslam'ın hakimiyetini getirmeleri mümkün değildir.

Bu bizlerin bir iddiası veya taassubu değildir. Hayır! Bilakis ispatı mümkün bir gerçektir.

Her gerçeğin iki hususiyeti vardır. Bir: Vakıada mevcuttur. Ve iki: Vakıada mevcut olduğu için İslam şeriatı hükmünü beyan etmiştir. Ya nassen veya içtihaden.

Bunun için her gerçeğin ispatı iki yoldan mümkündür: Akıl ve nakil.

Gerçek olmayanın ise ne aklen ve ne de naklen ispatı mümkündür. Aklen ispatı mümkün olup da naklen ispatı mümkün olmayanın vücudiyeti olmadığı gibi aklen ispatı mümkün olmayıp da naklen ispatı mümkün olan bir şey de yoktur. Her gerçek aklen ve naklen ispatı mümkündür. Ancak bazı konular vardır, bunlarda akıl sahih idrak için nakle tabi olma mecburiyetinde olur. Zira aklın idrak kaynakları o konuyu idrak etmeye salih değildir.

Konumuza gelelim; Allah yolunda savaş yeryüzünde fitne kalmayınca dek Müslümanın küfre karşı İslam'ın hakimiyeti için verdiği mücadelesinde asla değişmeyecek olan ve terk etmeyeceği yegane esastır. Bu esasın asla seçeneği yoktur.

Bunun aklen ve naklen ispatı mümkündür. Aklen ispatı şöyledir:

İnsan yaratılmış olma hasebiyle zayıf ve muhtaçtır. Aynı zamanda insanlar hayatlarının idamesi için aynı eşyalara ihtiyaç duyarlar. Bunun zorunlu neticesi olarak insanlar arasında bu ortak ihtiyaç duyulan eşyaların dağıtımı hakkında ihtilaflar düşecektir.

Dünya ve insanlık tarihi bu bağlamda küfür ehlinin muhalifle mücadele tabiatını açık ve kati sürette ortaya koymuştur. İlk cinayetinin vaki olmasından beri küfrün İslam ehliyle çatışma üslubu hep aynı olmuştur. Bağnaz, mutaassıp, zalim ve inatçı. Karşı tarafa hakla değil zorbalıkla galip gelmek. Bugüne kadar küfür ehli hiçbir zaman bundan farklı davranmamıştır. Hiçbir zaman gönderilmiş elçiyi ve getirdiği semavi haberi akıllarına arz etmemişlerdir. Doğruluğunu veya yanlışlığını sahih akli, bilimsel verilere göre

kabul veya reddetmemişlerdir. Bilakis daima inkâr etmişler ve zorbalık yaparak, zulüm ederek ve kan dökerek üstün gelmeye çalışmışlardır. Her daim ataları Kabil'in yolunu izlemişlerdir.

Allah (*subhanehu ve teâlâ*) iki tarafın, yani kâfir insan ve mü'min insan arasında vaki olan ilk ihtilafı şöyle anlatmaktadır:

وَأْتَلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ابْنِي آدَمَ بِالْحَقِّ إِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقْبِلَ مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَلْ مِنَ الْآخَرِ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ
قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ. لَئِن بَسَطْتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا بِبَاسِطٍ يَدِيَ إِلَيْكَ لِأَقْتُلَنَّكَ إِنِّي
أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ. إِنِّي أُرِيدُ أَنْ تَبُوءَ بِإِثْمِي وَإِثْمِكَ فَتَكُونَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ وَذَلِكَ جَزَاءُ
الظَّالِمِينَ. فَطَوَّعَتْ لَهُ نَفْسُهُ قَتْلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُ فَأَصْبَحَ مِنَ الْخَاسِرِينَ.

“Onlara Âdem'in iki oğluyla ilgili haberi hakkıyla oku. Hani her ikisi birer kurban sunmuşlardı, birinden kabul edilmiş, diğerinden kabul edilmemişti. (Kurbanı kabul edilmeyen diğerine):”Andolsun ki seni muhakkak öldüreceğim” demişti. Diğer ise şöyle demişti: “Allah, yalnız takva sahiplerinden kabul eder”. “Allah'a yemin ederim ki, sen beni öldürmek için bana el uzatsan da, ben seni öldürmek için sana el uzatacak değilim, ben âlemlerin Rabb'i olan Allah'tan korkarım. Ben isterim ki sen, benim günahımı da, kendi günahını da yüklenip ateş ehlinden olasın! Zalimlerin cezası budur”. Bunun üzerine (kurbanı kabul edilmeyenin) nefsi kendisine kardeşini öldürmeyi güzel gösterdi ve onu öldürdü. Böylece hüsrana uğrayanlardan oldu.” (el-Maide sûresi, 27-30. ayetler meali)

Kabil hatalı olmasına rağmen ve kendi azabını kendi kötülüğüyle hazırlamış olmasına rağmen cehaletinde, inkârında ve taassubunda inat ederek ihtilafın tek çözümü olarak kardeşini öldürmekte kabul etmiştir. Halbuki başka çözüm seçenekleri yok muydu? Bir kurbanın neden kabul edilmediğini ve diğerinin neden kabul edildiğini irdelemek gibi... İki kurban arasındaki farkları belirlemek gibi... Kardeşinin irşadını ve nasihatini kabul edip bundan istifade etmek gibi akliselim her insanın kabul edeceği başka seçenekler de vardı. Ama hayır! Kabil'in gördüğü tek bir çözüm vardı: “Andolsun ki seni muhakkak öldüreceğim.”

Bu inatçı ve zalim üslubun sonraki bütün kâfir kavimlerde aynen devam ettiğini görüyoruz.

İlk Rasûl Nuh (*aleyhissalatu vesselam*)'a halkının cevabı ancak ***“Ey Nuh! Eğer vazgeçmezsen muhakkak ki taşa tutulandan olacaksın!”*** (eş-Şuara sûresi, 116. ayet meali) olmuştur.

Ve İbrahim (aleyhissalatu vesselam)'ın davetine halkı ancak **“Onu öldürün veyahut yakın!” diyerek cevap vermiştir. Ama Allah onu ateşten kurtardı. Doğrusu bunda iman eden bir kavim için ayetler vardır.**” (el-Ankebut sûresi, 24. ayet meali)

Ve Şuayb (aleyhissalatu vesselam)'ı kavminin büyüklük taslayan ileri gelenleri şöyle tehdit etmiştir: **“Ey Şuayb! Andolsun, ya dinimize dönersiniz ya da muhakkak seni ve seninle birlikte iman edenlere memleketimizden kesinlikle çıkaracağız.**” (el-Araf sûresi, 88. ayet meali)

Ve Lut (aleyhissalatu vesselam)'a kavminin cevabı ancak **“Çıkarın şu Lut ailesini memleketimizden. Onlar çok temizlik taslayan kimselerdir”** (en-Neml sûresi, 56. ayet meali) olmuştur.

Ve Musa (aleyhissalatu vesselam)'a Firavun ancak şöyle karşılık vermiştir: **“Benden başkasını ilâh edinirsen, andolsun ki seni zindana kapatılmışlardan ederim.”** (eş-Şuara sûresi, 29. ayet meali)

Ve Firavun'un kavminin ileri gelenleri şöyle dediler: **“Sen Musa'yı ve kavmini yeryüzünde fesat çıkarsınlar, seni ve ilahlarını terk etsinler diye bırakacak mısın? (Firavun) “Biz onların oğullarını öldüreceğiz ve kadınlarını sağ bırakacağız. Biz onları kahredici bir üstünlüğe sahibiz.”** (el-Araf sûresi, 127. ayet meali)

Kur'an'ın küfür ehlinin aleyhine yaptığı bu şahitliği onu tasdik etmeyenler kabul etmeyebilirler. Onları insanlık tarihine bakmaya davet ederiz. Doğu ve batı küfür medeniyetleri yeryüzünü nasıl zulüm ve fesatla doldurmuşlardır. Kendi menfaatleri için engel veya tehlike gördükleri muhalif taraflara ne yapmışlardır?

Soykırımlar, katliamlar, talanlar, sürgünler, köleleştirme ve envai eziyetler. Kişi sadece sözde batı uygarlığının keşifler çağı olarak süslediği 15. ile 18. asırlara baktığında küfrün akıl almaz zulmüne şahit oluyor. Beyaz adamın (yani Avrupalı) 20. yüzyıla kadar devam eden zulmünde sadece İngiltere yaklaşık 150 milyon insan öldürmüştür. Fransa, İspanya, Portekiz, Belçika ve Almanya toplam 100 milyon kadar insan öldürmüşlerdir. Doğuya bakıldığında durum bundan farklı değildir. Sovyet Birliği 40 milyon, Japonya ve Çin 50 milyondan fazla insan öldürmüştür. Bu ülkeler birçok kültürü yok etmişler ve zenginliklerini yağmalamışlardır. Kendi zenginliklerini ve refah seviyelerini yok ettikleri Aztekler, Mayalar, Kızılderililer, Aborjinler ve katlettikleri ve köleleştirdikleri milyonlarca Afrika siyahîlerin üzerine kurmuşlardır. Çin'in Uygur Türklerine karşı soykırımı halen devam ediyor.

İşte küfrün tabiatı budur: Cahil, inatçı, zalim ve saldırgan. Esas itibariyle hakkı arayan, bulduğunda teslim olan değil bilakis doğruları sadece kendisi için ispat eden mütekebbir bir kavimdir. Sadece kendine hayat hakkı tanıyan ve paylaşmak istemeyen. Bilakis bütün zenginlikleri sadece kendisine isteyen doymak bilmeyen güçperestirler.

Böyle bir tabiatın gücünü kırmak, fesadını durdurmak ancak güçle mümkündür. İşte bunun için savaş meşru olmuş ve emredilmiştir.

أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ

“Kendilerine savaş açılan kimselere (savaşmaya) izin verildi. Çünkü onlar zulme uğradılar. Şüphesiz Allah onlara yardım etmeye kadirdir.” (el-Hac sûresi, 39. ayet mealî)

Naklen ispata gelince Kur'an ve Sünnet'te delilleri çoktur. Ben burada sadece bir delili zikredeceğim. Bu delil savaşın tek yol olduğunu katiyet ile ispat ediyor. Cihad muhalifleri sadece bu delile makbul bir itiraz getirsinler... Getirebilirlerse!

Allah (subhanehu ve teâlâ) şöyle buyurmuştur:

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ فَإِنِ انْتَهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

“Fitne kalmayınca ve din bütünüyle yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse muhakkak Allah yaptıklarını görmektedir.” (el-Enfal sûresi, 39. ayet mealî)

İlahi emir açıktır: “Savaşın!” تَكُونُ nakıs değil tam fiildir. Mudmer أن ile mensuptur. فِتْنَةٌ failidir, zahir dammeyle merfudur. حَتَّى mensup olan mudari fiile girdiği zaman üç mana alabilir. Ya إِلَى gibi intihau'l-gaye manasındadır. Veya كَمَا gibi taliliyedir. Veya لَا gibi istisna manasındadır. Burada كَمَا manasındadır dersek ayetin manası “fitne kalmaması için” olur, إِلَى أن manasındadır dersek “fitne kalmayınca dek” manasında olur. لَا manası bu ayette zayıftır. İster gayenin nihayetine ulaşmak için şart olarak olsun ister musebbebe vasledecek sebep olarak olsun her halde Allah (azze ve celle) fitnenin yeryüzünden kalkması için savaşı sebep ve şart kılmıştır. Bu da ancak bu vesileyle gayeye (yeryüzünün fitneden hali olmasına) ulaşmanın mümkün olduğuna delildir. Çünkü Allah (azze ve celle) vesilenin yani savaşın icadını kati surette talep etmiştir. Bu vesile (savaş) olmadan talim, davet ve diğer vesilelerle gayeye ulaşmak mümkün değildir.

Başka bir ayeti kerimede bu emrinden cizye ehlini istisna etmiştir. Celle celaluhu şöyle buyurmuştur:

فَاتُّوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ

“Kendilerine kitap verilenlerden oldukları halde ne Allah'a, ne ahiret gününe iman etmeyen, Allah'ın ve Rasûlünün haram kıldığını haram tanımayan ve hak dini din edinmeyen kimselere alçalmış oldukları halde, elden cizye verecekleri hale gelinceye kadar savaşın.” (et-Tevbe sûresi, 39. ayet mealî)

Bu da ayeti kerimede bahsedilen fitnenin umumen şirk değil bilakis hususen hakimiyet şirki olduğuna delildir. Çünkü kitap ehli şirk ehliendir. Boyun eğip İslam şeriatına teslim oldukları takdirde kendilerin canı ve malı haramdır. Müslüman olmamış olsalar da. Bu da “din bütünüyle Allah'ın oluncaya kadar veyahut olması için” kavlinde ki dinin hakimiyet tevhidi olduğuna delildir.

Evet! Tebliğ, davet ve İslam ahlakını temsil eden yardım faaliyetleri ve sosyal faaliyetleri İslam dininin yayılmasına sebep olabilir ama İslam dininin hakimiyetini sağlamaz. İslam'ın hakimiyetini sağlayacak olan tek vesile Allah yolunda savaştır.

Yaşadığımız günler de söylediğime şahitlik etmektedir. Dünyanın her yerinde güçlü veya zayıf bir şekilde müslümanlar tarafından davet, talim, terbiye ve yardım çalışmaları yürütülüyor. Bu bir taraftan Müslümanların imanlarını muhafaza edebilmelerini ve güçlendirmelerini sağlıyor. Diğer taraftan da birçok insanın İslam'a girmesine vesile oluyor. Bu muhakkak doğrudur. Ama İslam'ın hakimiyetine vasıl oluyor mu? Hayır!

Bilakis her yerde talim ve davet çalışmaları olmasına rağmen hali hazırda İslam sadece iki yerde hakimdir. Bir, Şam topraklarında İdlîb bölgesinde ve iki, Taliban'ın zaferiyle yeniden Afganistan da. İki yerde de İslam'ın hakimiyeti uzun yıllardan beri verilmiş olan çetin bir savaşın semeresidir. Allah'a hamd olsun. Bu iki bölgede Müslüman azizdir. İslam ahkâmı zahir ve hakimdir.

Özellikle siyasi yoldan iktidar olmaya çalışanların çabaları nasıl feşele uğradığını ümmet artık müşahede etti. Başına geçmek için yola çıktıkları demokratik sistemin ya bir kulu oldular Türkiye'de AKP'de olduğu gibi veya Mısır, Cezayir ve Tunus'ta olduğu gibi sistem onları tasfiye etti.

Belki burada bazıları itiraz edecekler ve Bosna, Çeçenistan, Afganistan ve Irak

gibi cihadın akabinde kurulmuş olan bazı emirliklerinde düşmüş olduğunu söyleyeceklerdir. Buna cevaben derim ki; İki durum aynı değildir. Siyasi iktidarlar çoğunluğun desteğini almalarına rağmen Allah'ın helalleri ve haramlarıyla hükmetmediler. Gerçekten İslam'ın hakimiyetini hiç kast etmediler. Kendilerin ve ümmetin gücünü heba ettiler. Cihadın akabinde kurulmuş olan emirlikler ise fiilen hakim oldular ve Allah'ın diniyle hükmettiler ancak ümmet sahip çıkmadığı için desteksiz kaldılar, zayıf düştüler ve kâfirlerin saldırısına uğradılar.

Mücahidlerin çok emek ve fedakârlıklarla elde ettikleri hakimiyeti koruyamamalarının sebebi başlıca budur... Ümmetin kendilerine sahip çıkmamaları. Ama ümmet zaman ilerledikçe mücahidlerin bu ümmetin gerçek evlatları olduklarını ve kurtuluşun ve zaferin Allah'ın yardımıyla onların eliyle geleceğini görecek. Şu anda İdlib'te ve Afganistan'da gördüğü gibi.